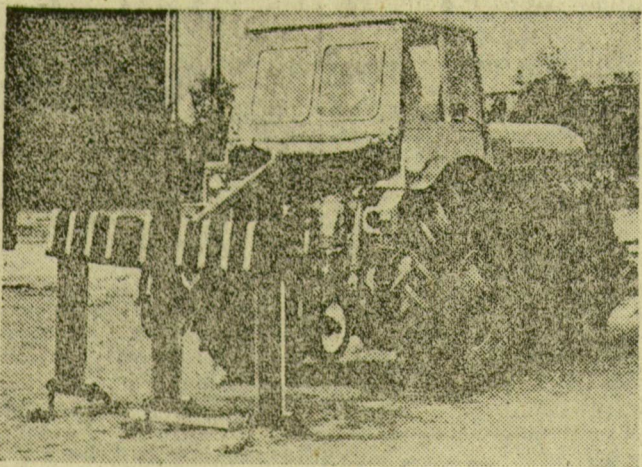

A kiállításon

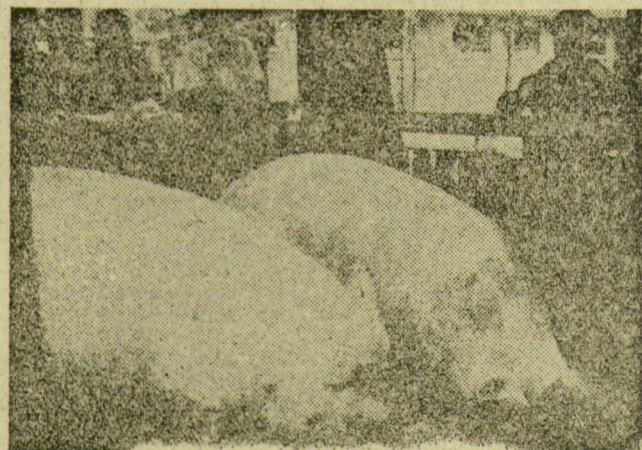
láttuk

Százezernyi érdekesség, még sokkal több látni, tanulni való! Így fest egy mondatban a 65. Országos Mezőgazdasági Kiállítás és Vásár. Mindent látni, alaposan tanulmányozni egy hónap is kevés lenne. A KGST óriási mezőgazdasági gépi bemutatója a legérdekesebb talán? Vagy a műszerkiállítás? Csodálni való szinte mindentudó gépkonstrukciók, melyek mind-mind csak az ember gondolatát „lesik”. A tojásgyár? A tyúkok, melyek soha sem kotlanak, s évente 280-at tojnak? Az 5 mázsánál súlyosabb sertések, a 12 ezer liter tejet adó tehének? Kilós katalógus kellene ahhoz, hogy mindent felsoroljunk. Hüen túlkrozi a kiállítás, hogy mi lett a magyar mezőgazdaságból mióta néphatalom van nálunk. És már azt is sejteni enged, milyen is lesz majd a kommunista társadalom földművelése.

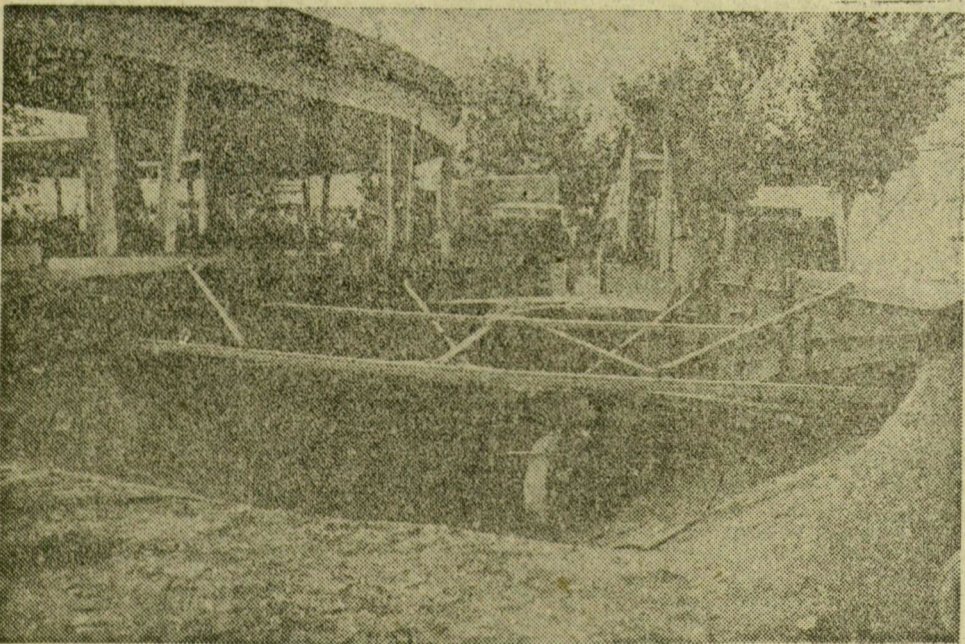
(Somogyiné felvételei)

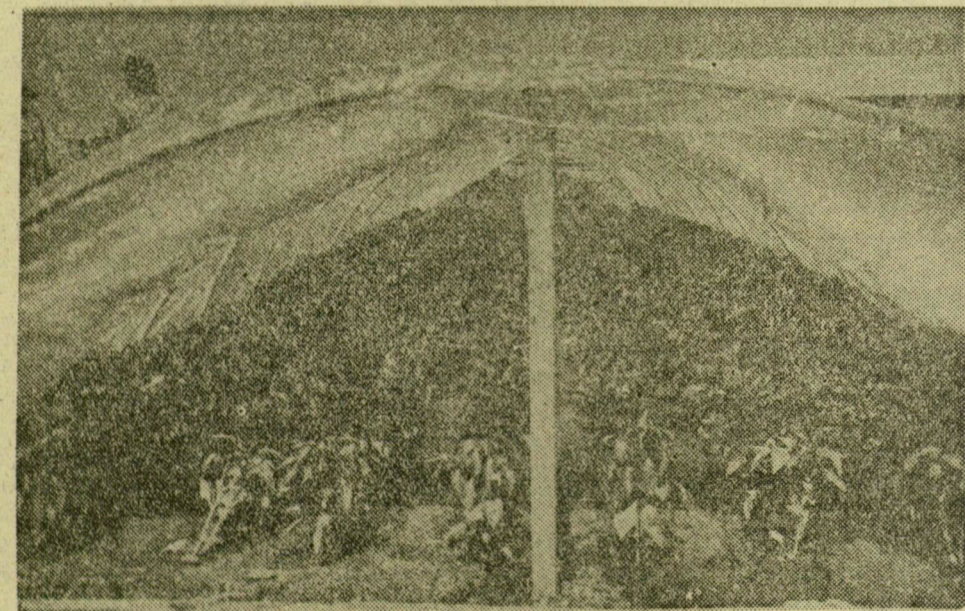
A Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár legújabb vagondrénes általajazító gépe - „csodafegyver” az aszaly ellen

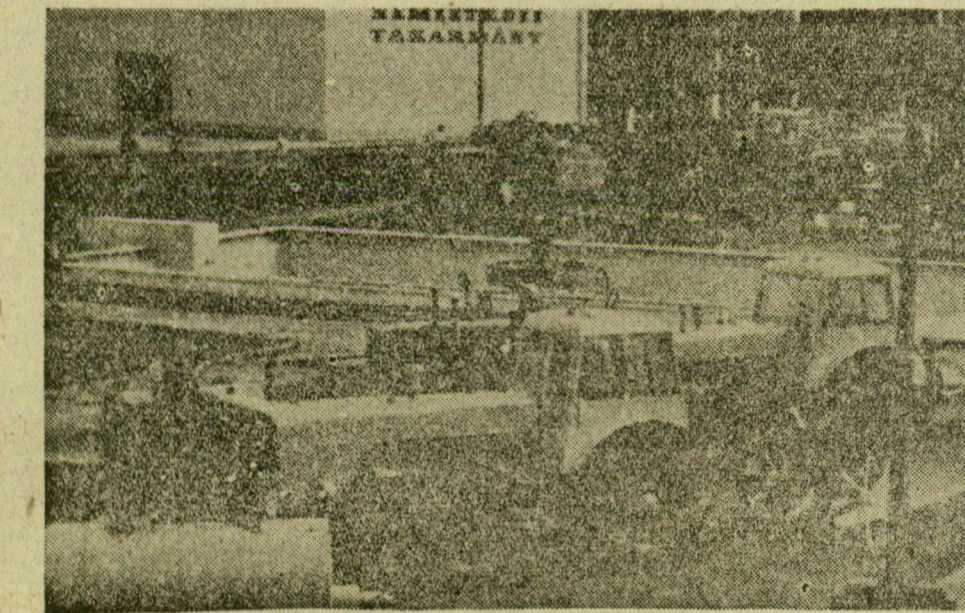
Mindkét ártány súlyosabb 500 kilónál

A magyar mezőgazdaság legnagyobb ekéje: 5 méter széles és 1,7 méter mély barázdát húz. Az öntözősátorna-építés munkagépe

Itt a bizonyíték: A primőr zöldségtermesztéshez nem érdemes tömegesen drága üvegházakat építeni. Nagyszerűen megfelel a „filléres” fólia-alagút is

Panoráma részlet a KGST tagállamainak szabadtéri gépbemutatójáról. 500 mezőgazdasági gépjármű

A rozettázó nemzeti érték

Egy újítás jelenéről és jövőjéről

Szegeden kevesen ismerik a címben említett rozettázót, s azt a munkát, amelyet ezzel végeznek a Magyar Kábelművek szegedi gyáregységében. A dróthúzóiparban, s a rokonszakmákban is csak kevesen ismerik a rozettázást, külföldön viszont már sokfelé alkalmazzák. Lapunk hasábjain beszámoltunk már arról, hogy a szegedi kábelgyárban Varró György és társai hónapok óta foglalkoznak egy berendezés készítésével, amellyel megoldják a rozettázást a dróthúzásban és a kábelgyártásban. Mint a külföldi szakmai folyóiratokban is olvasható, a rozettázás nagy jelentőségű változást hoz, termelékenységét növelő művel.

Mi a haszna?

A szegedi újítás lényege az, hogy a dróthúzó gépsor végén befejező műveletként egy ötletes gép hatalmas „spulnit” alkot, a drótkarikákat úgy rakja egymásra, hogy ne akadjanak össze, a későbbi felhasználáskor és a nagy sebességgel húzó tömlőző-, szigetelőgépeken is használni lehessen. Más haszna is van a rozettázott dróthengereknek. Kevesebb a huzalszakadás és szinte végteleníteni lehet a szigetelésre kerülő huzalt. A hengervegeket összeforrasztják és szinte leállás nélkül, folyamatosan dolgozhatnak a szigetelőgépek.

A műszakiak szakemberek figyelme nemcsak Szegeden terelődött az utóbbi hónapokban a rozettázás felé. Néhány hete a miskolci dróthúzó üzem egyik mérnöke Csehszlovákiában járt, s hazatérte után elmondotta a Diósgyőri Gépgyár terve-

ző mérnökeinek, hogy ott is kísérleteznek a rozettázással. Kérte a gépgyár dolgozóit, akik már sok kábelipari gépet terveztek, készítettek, hogy kezdjenek hozzá ők is a rozettázás megvalósításához, ilyen gépek konstruálásához.

Elismerő nyilatkozatok

E diósgyőri tanácskozási időszakában Szegeden már előrehaladott állapotban volt Varró Györgyék újítása. A dróthuzalnál már megoldották a rozettázást, csak a felhasználás kikísérletezése volt hátra.

A nagycsarnok ünnepélyes átadásakor az újítást bemutatták Kincses László kohó- és gépipari miniszterhelyettesnek, Gágyor Pálnak, az iparigazgatóság vezetőjének is. Mindketten nagy elismeréssel nyilatkoztak az új berendezésről. Elmondották, kíváncsian várják, milyen eredményt hoz majd a termelőmunkában.

A vendégek elismerő szavai után az újítók megnövekedett munkakedvvel igyekeztek tökéletesíteni a maguk szerkesztette gépet. Az utóbbi időben mégis kedvelnek, panaszkodnak, mert nem használják újításukat. Úgy érzik, mellőzik alkotó, kezdeményező készségüket, sőt egyesek akarva, nem akarva akadályozzák újításuk alkalmazását.

Valóban, a műanyag-tömlőző üzemszabványok fogadták a rozettázott hengereket és ez éreztette hatását a további kísérletekben is. Végül az újítók közül Varró György vállalta magára, hogy a tömlőzőgépen is kikísérletezi a

rozettázott hengerek felhasználását. Egy nap alatt bebizonyította a gyakorlatban, hogy az újítás jó, hasznos, alkalmazható. A kísérleteken ugyan túl vannak, de mégsem használják üzemszerűen a már elfogadott újítást.

Néhány napja Szegeden jártak a Diósgyőri Gépgyár tervezőmérnökei közül azok, akik foglalkoznak a rozettázógép tervezésével, készítésével. Elmondották, hogy még az idén tervben felül szeretnék elkészíteni egy ilyen berendezés prototípusát. Azonban hozzáfűzték, hogy a szegedi újítás körül Diósgyőrött is huzavona van. Vannak, akik jónak, elfogadhatónak tartják, mások csak ötletként akarják elfogadni. Szerintük jó a szegedi újítók javaslata és alapul szolgálhat egy gépgyárban kivitelezett tökéletesebb rozettázó berendezés készítéséhez.

Folytatni a kísérleteket

Míg Diósgyőren előbbre nem lépnek, jó lenne, ha Szegeden folytatnák a kísérleteket, ha már elfogadták az újítás alkalmazását. A berendezés iránt ugyanis nemcsak idehaza érdeklődnek, hanem külföldön is. A szegedi javaslatot látva egy nemzetközi tárgyalás alkalmával elmondották a diósgyőriek, hogy várható egy ilyen gép megszületése Magyarországon. Jugoszláviából és Ausztriából máris ajánlatot kérnek az új gépre. Úgy látszik, nemcsak idehaza, hanem külföldön is kíváncsian várják, mi lesz a rozettázás jövője, mi lesz a szegedi újítási javaslat sorsa.

N. P.

A közművelődésben is igényesen

Ásotthalom művelődési élete nagyon érzi a fiatalok hiányát.

— A lányokat még valahogy összetoborozzuk, a fiúkkal azonban nem boldogulunk. Sokan másutt dolgoznak, s az ingázók is csak a késő délutáni órákban érnek haza. Sem idejük, sem kedvük színdarabpróbákra járni. Szerencsénkre itt az erdész szakiskola, onnan verbuváljuk a fiúszereplőket — magyarázza Börcsök Szilveszter kultúrotthon-igazgató.

Kevés a fiatal

Az ifjúság elvágyódása nemcsak a termelőszövetkezetben, de a művelődési mozgalomban is amolyan „gordiuszi csomó”. Csak velük lehet eleven, friss kultúreléte teremteni, de ehhez kevés a fiatal. Értjük, az ők ittmaradásukért kell változtatni, szórakoztató műsorokat rendezni. Az ásotthalmi fiatalok fészekerése azt parancsolja: teremtünk számukra megfelelő kereseti és szórakozási-művelődési lehetőséget.

Van-e ilyen törekvés a faluban?

Börcsök Szilveszter, a művelődési mozgalom lelkes vezetője meghív a tett színhegyére. A kultúrházba. Alacsony, hosszú épület; látszik, hogy eredeti rendeltetése nem a szellem és lélek művelése volt.

— A felszabadulás előtt kocsma működött itt — jegyzi meg Börcsök elvtárs.

Bent barátságos kép fogad. Az előadóterem rendezett, tiszta, a falakat népművészeti kerámiák, szöttek díszítik. A szomszédos helyiségben kedves műanyagasztalok és székek.

— Itt rendeztük be az ifjúsági klubot. A KISZ-szervezettel együttműködve zenehallgatásokat, könyvmertetőket, filmmegbeszéléseket szerveztünk. Lemeztánczó, rádió és televízió áll a fiatalok rendelkezésére.

Mint méhek a virágra

A harmadik helyiségben éppen a televízió munkálkodik, a kispajtasokat szórakoztatja vidám, ifjúsági műsoraival. Vasárnap és hétköznap délelőttökön úgy járnak ide, mint a méhek a virágra. Nemcsak a televízióműsor, hanem a sok fantáziadús játék is vonzza, amit nemrégén vásároltak kétezer forintért. Nem kisebb élmény a mesedelelőtt sem, egy teremmel odébb a könyvtár, 5400 kötete között sok ifjúsági és meséskönyvet kínál.

Dicséretes a szakkörök munkája. A mozi vezetője, Vajda Sándor szervezte meg a fotószakkört. Több fényképezőgép, nagyítógép, és Vajda mester fotorajongása sok fiatal amatőrt szerzett a fényképezésnek. A másik szakkör a bábosoké. Zentai Antalné pedagógus 10—12 tagú bábjátékosai, a maguk készítette figurákkal, sok vidám percet szereztek a felnőtteknek és kicsiknek egyaránt. A tapsok mellett hivatalos elismerést is kaptak: a járási szemlén első helyezést nyertek.

Újkeletű hiba: feloszlott a 35 tagú énekkar. A dalkedvelő gyógyszerész ugyanis más faluba költözött, s a dalkör vezető nélkül maradt. Jelenleg nincs olyan pedagógus, aki karmesteri elhivatottságot érezne magában.

140 színházbérlet

Ásotthalom művelődési életében még nem volt példa hasonló megmozdulásra; 150 tsz-tag ült vonatra, hogy közösen megnézzék Szegeden a Vidróczki szabadtéri előadását. Már a múlt évben sokan megízlelték a színjátás szépségeit, a szegedi színház és a helyi kultúrház szorgalmazására ugyanis a tsz 140 bérletet vásárolt tagjainak.

Nemcsak Thália berkei csalták közös kiruccanásra az ásotthalmiakat. A KISZ-szervezet kirándulásokat szervezett, meglátogatták Pécsét. Mindez biztató kezdet, mind az ifjúság szervezeti életének színessé, változatosabbá tételében, mind a közművelődésben.

Persze hasonló kiruccanásokat szervezhetnének a tanyavilág kisebb központjaiban is. Ide már a kultúra magvetőiként kell érkezniük a KISZ-fiataloknak. Műsoros délutánokat, estéket rendezni. A nyolc kilométerre levő Gátson megfelelő helyiség van, Kissoron is szívesen fogadják, a közelebbi Bokor-tanyán szintén. Emlékezzenek csak az egy-két éves itteni szereplésükre, mintegy 100 néző lelkes tapsára... A tanácstíkárr és a kultúrfelelős a járműgondra hivatkozik. Pedig aligha lehet megoldhatatlan akadály ez.

Az ásotthalmi házak fényigényesek; ilyenre kell teremteni az emberek lelkét is. Igényeljük a művelődési fényét. E hosszantartó nemes munka egy-egy fényre nyíló „ablakszeme” — valamennyi kultúrsoport, valamennyi előadás.

Balogh Ödön